

Dette have vi ikke ment at kunne gaa ind paa, vi have foreslaaet at stryge det igen, navnlig fordi det var saa ubestemt en Grænse, at man vilde staa meget tvivlende, naar en Sag begyndte, om den skulde for Nævninger eller ikke. Dette Skøn vilde blive overladt til andre end Nævningerne, og saa vilde mange Sager, der burde for Nævninger, muligvis ikke komme der.

Under Ændringsforslagene Nr. 112 og Nr. 113 kommer det saare vigtige Spørgsmaal om, i hvilket Omfang den mistænkte skal have Krav paa at faa en Forsvarer beskikket. Det omtaltes ved første Behandling, og jeg skal henvise til mine Bemærkninger den Gang. Vi foreslaa at vende tilbage til Folketingets oprindelige Affattelse, som jo — sagt i Korthed — er den, at enhver, hvem Statsmagten tillader sig at fængsle og afsondre fra hans sædvanlige Omgivelser, skal den ogsaa have den Pligt at give en Forsvarer ved sin Side, og denne Forsvarer skal efter Ændringsforslag Nr. 114 have den naturlige Ret, som en Forsvarer bør have: til enhver Tid at kunne tale med sin Part og til paa hans Vegne at paatale hans Ret. Det er blevet noget miskendt i Landstingets Affattelse.

Ved Ændringsforslagene Nr. 116 og 117 foreslaa vi at stryge et Par Bestemmelser, som efter Landstingets Affattelse gav Dommeren en noget større Myndighed end heldigt er til at udsørge sigtede. Det er et Grundprincip i den ny Retspleje, at det er ikke ved Forhør over den sigtede, ikke gennem hans egen Tilstaaelse, at Sagen skal oplyses, men ved Vidner og paa enhver som helst anden Maade, mens han selv skal være i Fred. De rent foreløbige Spørgsmaal om, hvem han er, om han erklærer sig skyldig eller ikke skyldig, kan man have Lov til at rette til vedkommende, men ud over det bør man ikke kunne tvinge ham, ja end ikke lokke ham til at svare. Det var dette, man var kommet noget ind paa ved de Bestemmelser, som vi ved disse Ændringsforslag igen foreslaa at stryge.

Under Nr. 118 har vi genoptaget et Ændringsforslag, som vi indførte ved forrige Behandling, gaaende ud paa, at om enhver, der anholdes, men løslades igen uden at blive arresteret, skal der gives en Indberetning. Det bør nemlig ikke være noget, som Dommeren eller Politiet letsindigt skal gaa til, at anholde Folk; de skulle i alt Fald føle, at der lægges den

Vægt paa Berøvelsen af Borgernes personlige Frihed, at de skulle give Indberetning til deres overordnede om de Grunde, der have ledet dertil, og om, hvorledes de ville forsvare deres Indgreb i den personlige Frihed. Jeg bestrider selvfølgelig ikke, at der maa være Tilfælde, hvor det offentlige bør kunne berøve en Borger hans personlige Frihed; ellers vilde det føre til, at den skyldige meget ofte var over alle Bjerge, naar Øjeblikket kom, da han skulde lide sin Straf, og det kan man jo ikke i noget ordnet Samfund tillade. Men vi ere meget ihærdige for at sikre Borgernes overordentlig store Gode, den personlige Frihed, saa meget som muligt lige over for Statsmagten, baade med Hensyn til Anholdelse og Fængsling, og derfor møde vi under Nr. 119 og følgende Nummere en Del Ændringsforslag, sigtende til at tilbageføre Forslaget til Folketingets Affattelse med Hensyn til de Betingelser, der skulle være til Stede, for at man kan fængsle en Borger. Vi skærpe dem i samme Omfang, som Kommissionen og — hvor der var Uenighed i Kommissionen — dens Mindretal havde foreslaaet. Under Nr. 126 stryge vi den Tilladelse, som Landstinget havde givet til at anvende legemlig Revselse som Disciplinærstraf for Varetægtsfanger. Under Nr. 127 er der en lille Bestemmelse om, hvem Varetægtsfanger skulle kunne klage til. Ifølge Folketingets Affattelse skulde den, der var fængslet, kunne klage over daarlig Behandling i Fængslet, dels til Retten, Dommeren, under hvem han sidder, dels til den paagældende Overøvrighed. Landstinget har strøget hans Ret til at gaa til Overøvrigheden, vi foreslaa at sætte den ind igen, vi mene ogsaa der, at det er en Fordel for Befolkningen, at den har Lov til at gaa to Steder hen med sin Klage. Jeg vil for øvrigt ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende lægger mest Vægt paa det, som Landstinget har bibeholdt, at det er Dommeren, der kan klages til, det andet er efter mit personlige Skøn paa Sagen nærmest en Sikkerhedsventil, men ogsaa det kan have sin Betydning. — Under Nr. 129 føre vi Forslaget tilbage til Folketingets Affattelse med Hensyn til, at Fængslingen ubetinget skal bortfalde, naar nogen ved Underretsdøm bliver frifunden eller ikke idømt højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel, under Hensyn til, at det dog er fastslaaet ved en Dom, at Forbrydelsen ikke er større, end at vedkommende ifølge Grundlovens § 80 aldrig burde have været